

A karácsonyi ünnepi evangéliumot hallgatva az embernek könnyen az az érzése támadhat, hogy itt valami tévedés van. Hova lettek az angyalok, a pásztorok, hol van egyáltalán a Kisjézus? János evangéliumának kezdő sorai nem írnak az angyali jelenésről és a bölcsekről. S miközben nagyon szeretjük Lukács vagy Máté leírását a betlehemi gyermek születéséről, és azok nélkül nem lenne teljes a karácsonyunk, ahhoz, hogy a mai nap igazán örömhírré legyen számunkra, János leírására kell figyelniünk, mert ő nem azt mondja el hogyan történt, hanem azt, hogy MIT TETT ÉRTÜNK AZ ISTEN. Ő magasztosan arról vall, hogy kicsoda az az Úr Jézus, aki karácsonykor megszületett, arról ír, hogy ő kezdet, az ige, a világosság.

Kezdetben volt az ige... fogalmaz János. Ugyanazokat a szavakat használja, mint az ószövetségi szentíró a teremtésről: kezdetben teremtette az Isten az eget és a földet. Ma szeretjük úgy kategorizálni az időt, hogy Krisztus előtt vagy Krisztus után: ennek eszerint semmi értelme nincs, mert minden Krisztus után van. Ugyanakkor az is igaz, hogy valahol el kell kezdeni a történetet. Ismeros mesélte, hogy ha könyvet kap, mindig a vége felé kezdi el olvasni, hogy lássa, érdemes-e időt, energiát belőlni. Mintha a mai ünnep épp azt üzenné számunkra: hiába van már csak egy hét hátra az esztendőből, hiába készülnek a hivatalok az évvégi zárásra, a karácsony, a születés a kezdet, a lényeg. El lehet Isten nélkül kezdi az évet és életet, de nem igazán érdemes.

Ő volt az ige, a szó. János evangélista azt a görög kifejezést - logosz - használja evangéliuma elején, amelyet az ókori görögök a szó és az értelem leírására használtak. Isten lényege, szava, kinyilatkoztatása, testté lett. Tehát olyan formát vett fel, mint mi vagyunk. És ez azt jelenti, belépett abba a világban, amelyből mi olyan gyakran szeretnénk kilépni, lelépni. Isten szeretet épp általa lett érzékelhetővé, hogy olyan formát öltött, amit mindenki megért: gyermekként mondott igent a világra. Azt akarta, hogy a mi szavunkká legyen az ő Igéje.

Szép kifejezés nyelvünkben, hogy szót érteni egymással. Nemrégiben egy lelkigyakorlaton meglepve tapasztaltam, ahogy a magyarországi kolostorban lakó indiai, kameruni és indonéz növendékek egymással magyarul beszélnek: ez az a nyelv, ami mindnyájuk számára közös. Isten karácsonykor olyan nyelven szólalt meg, ami a sajátja, és mégis mindenki megérti: a szeretet és az elfogadás egyetemes nyelve. Egy olyan nyelv, aminek elsajátítására nem kell nyelviskola, amiből nem lehet nyelvvizsgát tenni, amit mindenki születésétől fogva birtokol és mégis olyan ritkán beszéljük.

S végül ő volt a világosság. Kicsit talán idegenül is hangzik világosságról beszélni akkor, amikor alig pár napja hagytuk magunk mögött az esztendő legrövidebb napját, amikor már kora délután lámpát kell gyújtani. Ezen a napon volt az ókori Rómában a Sol Invictus, a legyőzhetetlen nap ünnepe. Nem véletlen, hogy a kereszténység nem akarta eltörölni a pogány ünnepet, hanem új, evangéliumi üzenettel töltötte meg. S a legyőzhetetlen nap ünnepét Krisztus ünneppé tették, hisz Jézus Krisztus a mi legyőzhetetlen napunk, ő a mi világosságunk.

Nem könnyen leszerelhető fénysorok ragyogtat azon az éjszakán, hanem az Úr dicsósége ragyogta körül a pásztorokat, és mindennél fényesebb csillag vezette a napkeletieket a jászolhoz. Nem a kíséző jelek sora volt igazán izgalmas azon az éjszakán, hanem az, hogy már előre elhangzott, hogy a születendő gyermekben meglátogat minket a felkelő fény a magasból. Orvosok, tudósok mondják, hogy a világosság, a fény alapvető az emberi test számára. A minap egy napsütéses délelőttön az egyik megállóban egy kitárt kezű ember álldogált, aki becsukott szemmel a nap felé fordulva várta a buszt. Sütkérezett, élvezte, hogy a ködös napok után most valami más van. Azt gondoltam, hogy ez az ember lehetne a karácsonyi ünnepünk jelképévé: Kitárt tenyérrel, egyszerűen csak hagyja, hogy süsse a nap. Ebbe a mozdulatban benne volt mindaz, hogy mi nem tehetünk semmit, csak egyszerűen hálás szívvel sütkérezhetünk az Isten kegyelmében! Ez az igazi karácsony: Isten szól hozzánk, bevilágít fényességével, hogy életünkben hálát tudjunk adni az igazság napjáért, Betlehem szülöttéért, Jézusért.